אַחְרָיוּתִיוּת מלאה

written by דוד מ׳ וינברג | 15.09.2024

לאחר שפעילה אנטי-ישראלית אמריקאית-טורקית, איסנור אזגי אייגי, נורתה בטעות על ידי כוחות צה"ל במהלך עימות בצפון השומרון ביום שישי שעבר, וושינגטון זעמה, רעמה ואיימה על ישראל.

הנשיא ג'ו ביידן "זעם". הוא כינה את מותה של אייגי "בלתי מקובל בעליל". הוא דרש מישראל "אַחְרָיוּתִיוּת מלאה" (full accountability) ו"גישה מתמשכת" (continued access) לחקירת נסיבות הירי (רמז עבה לכך שארה"ב אינה סומכת על חקירות צה"ל).

ביידן המשיך וגינה את "האלימות המתמשכת בגדה המערבית על ידי מתנחלים ישראלים קיצוניים" – האשמה שקרית שהפכה לקו הסטנדרטי בהלקאות של וושינגטון את ישראל. ואז הגיעה הצהרת השקילות (האי)מוסרית הקדושה: "אמשיך לתמוך במדיניות המחזיקה את כל הקיצונים – ישראלים ופלסטינים כאחד – אחראים להצתת אלימות ולהיותם מכשול לשלום".

שר ההגנה לויד אוסטין הרחיב את דרישת ארה"ב ל"אחריותיות" מישראל בהתעקשות כי "המוות הבלתי מוצדק ושנגרם ללא התגרות" מוכיח שישראל צריכה לבחון מחדש באופן מוחלט את כללי הפעילות של צה"ל ביו"ש. מזכיר המדינה אנתוני בלינקן הרחיב על כך בהתפרצות כי הצבא הישראלי זקוק ל"שינוי יסודי" וחייב לבצע "שינויים יסודיים" בכללי השימוש באש חיה.

בהתעלם מתקרית אייגי וזעמה המוטעה של וושינגטון, יש לתהות היכן היה הזעם האמריקאי לאחר שחמאס הוציא להורג בכוונה תחילה שישה בני ערובה ישראלים (כולל אזרח אמריקאי) באחת ממנהרות הטרור של חמאס, שבוע קודם לכן.

ארה"ב וכל האנשים ההגונים בעולם גינו כמובן את הרציחות של חמאס. ממשל ביידן-האריס "כאב" את הרציחות (לא זעם), ופטפט משהו על כך ש"מנהיגי חמאס ישלמו על פשעים אלה". אבל לאמירות אלו לא צורפו שום צעדים נגד חמאס ותומכיו האזוריים; שום דבר מוחשי שיטיל "אחריותיות מלאה" על חמאס.

במקום זאת, ההוצאה להורג של בני הערובה הישראלים על ידי חמאס לוותה בלחץ על ישראל לעשות ויתורים לחמאס, ובעצם להודות בתבוסה לחמאס. הנשיא ביידן ניגש למיקרופון והאשים את ראש הממשלה הישראלי בנימין נתניהו בכך ש"אינו עושה מספיק" כדי להבטיח עסקת בני ערובה.

אחריותיות מלאה מחמאס הייתה יכולה לכלול את הפעולות הבאות:

* אספקה ללא היסוס של נשק רב יותר וטוב יותר לישראל כדי למחוץ את חמאס, במקום

להתייסר על מותם של תומכי חמאס ולהטיף על הגבלות האש. זה יכול היה לכלול גם לחץ על מנהיגים בריטים וקנדיים לסגת מהאמברגואים שלהם על משלוחי נשק לישראל.

* חשיבה מחדש על "הרכבת ההומניטרית" לעזה הכוללת כמויות עצומות של דלק ומזון, שכולם יודעים שנחטפו על ידי חמאס כדי לשמר את יכולות השלטון שלו. מה דעתכם על צמצום כמה משאיות דלק וקמח לחמאס בכל פעם שחמאס אפילו מאיים לענות או להוציא להורג בן ערובה ישראלי?

על פי אהוד יערי מערוץ 12, חמאס הרוויח מעל חצי מיליארד דולר על ידי תפיסה ומכירה לעזתים של כמעט כל משאית אספקה שנשלחה לעזה במהלך השנה האחרונה.

זה מאפשר לחמאס לגייס, לחדש ולשלם לגדודים, וזה מאריך את המלחמה בכל דרך: מאריך את סבלם של העזתים שחמאס ממשיך לנצלם כמגינים אנושיים, מאריך את הסבל של הקהילות הישראליות ההרוסות והעקורות בדרום ישראל, מאריך את המחיר הכואב שמשלמים חיילי צה"ל בשדה הקרב, ומאריך את עינוי בני הערובה.

אבל ממשל ביידן ממשיך לעמוד על כך שיש לתת לחמאס חמצן כדי להתמיד בשהייה מתחת לאדמה עם החטופים ולהקשיח את עמדתו לגבי שחרור בני ערובה, במקום להיות מאולץ לצאת אל פני השטח ולהיכנע.

ואז בנוסף הממשל מטיל באופן מקומם סנקציות על ארגוני מחאה אזרחיים ישראליים הקוראים לשינוי במדיניות "אספקה הומניטרית" מטורפת זו, מדיניות סיוע לאויב שאין לה תקדים בדברי ימי המלחמה העולמיים.

"אחריותיות מלאה" מחמאס, אמרנו?

* אימוץ מדיניות ענישה נגד חמאס, משהו שפוגע בנקודה הרגישה ביותר שלו: אובדן שטח.

מומחה המשפט הבינלאומי פרופ' יוג'ין קונטורוביץ' הציע לממשל ביידן נוסחה להחזרת בני הערובה וסיום המלחמה במהירות רבה: "על כל יום שחמאס אינו מוסר את בני הערובה, אמריקה תכיר ב-100 דונם של עזה כאזור חיץ ישראלי קבוע. על כל בן ערובה שנרצח, 1,000 דונם. המלחמה הייתה נגמרת תוך ימים".

* כיול מחדש של האובססיה האמריקאית להקמת מדינה פלסטינית מייד, להכפלת המחויבות למה שמכונה "פתרון שתי המדינות" (ראו את הבטחתה של קמלה האריס לעשות זאת במהלך הדיון הנשיאותי השבוע). זאת, למרות העובדה הבלתי ניתנת לערעור שפטפוט ברגע זה על מדינה פלסטינית מהווה ניצחון לטרור של החמאס ועידוד למעשי טבח נוספים.

איך ממשל ביידן-האריס אינו מבין שעצם הדיון על מדינה פלסטינית כעת נותן לחמאס יותר השפעה בפוליטיקה הפלסטינית מכפי שהייתה לו אי פעם, בייחוד ביהודה ושומרון? האם חמאס,

או הרשות הפלסטינית הנוכחית שקיבלה את עזה תחת שליטתה ונכשלה, ואינה מסוגלת להתמודד עם חמאס לבד בג'נין ובטולכרם, ואשר מעודדת טרור באמצעות תשלומים והאדרה של מחבלים הם שותפים מתאימים לשליטה בעזה או להקמת מדינה פלסטינית "מאוחדת"?

ואל תבלבלו את וושינגטון עם עובדות כמו התמיכה של שלושה רבעים מהפלסטינים בגדה המערבית בטבח שביצע חמאס ב-7 באוקטובר, או התמיכה של מושלים ברשות הפלסטינית בטרור וההשתתפות הפעילה של פתח בגל הטרור המתגבר המאיים כעת להציף את מרכז הארץ!

במקום דחיפה נגד התנועה הלאומית הפלסטינית ההולכת ונעשית רצחנית יותר באופן כללי, אנו מקבלים עוד דברי הבל מסוכנים על ה"דחיפות" של מדינה פלסטינית. במקום פעולה שמטרתה לנקום ולהרתיע באמת את חמאס מלהרים יד נגד בן ערובה שוב, אנו (הם) מקבלים פרסים דיפלומטיים על סרבנות ואלימות פלסטינית.

"אחריותיות מלאה" מחמאס, אמרנו?

* לחץ אמריקאי על תומכים ישירים של חמאס להסיר את חסותם מארגון הטרור. הקרן להגנת הדמוקרטיות בוושינגטון (FDD) פרסמה רשימה של תריסר דברים שממשל ביידן-האריס צריך לעשות מייד כדי לדרוש מחמאס ומבעלי בריתו "אחריותיות מלאה".

זה כולל לחץ על קטאר, טורקיה ולבנון להסגיר מנהיגי חמאס להעמדה לדין. חאלד משעל, למשל, חי חיי מותרות מלכותיים בקטאר, ויושב על הון אישי מוערך של 4 מיליארד דולר. למה? הוא מוגדר רשמית כ"טרוריסט עולמי מסומן במיוחד" על ידי ארה"ב! איפה ה"זעם" האמריקאי על מצב "בלתי מקובל לחלוטין" זה?

אולי הגיע הזמן לאיומים להסיר את מעמדה של קטאר כבעלת ברית עיקרית שאינה חברה בנאט"ו; להעביר נכסים אמריקאים מבסיס האוויר אל-עודייד בקטאר; להטיל סנקציות על פקידים קטאריים; להטיל סנקציות על רשת המדיה אל-ג'זירה הקטארית שהינה פרו-חמאס ואנטי-מערבית באופן קיצוני?

קטאר צריכה להיות מחויבת לסגור את כל המשרדים והפעילויות של חמאס, להקפיא ולהעביר לארה"ב את כל הנכסים הקשורים לחמאס, ולהעביר לארה"ב או לישראל את כל פקידי חמאס שנשארים במדינה. ותוך כדי זה, זה עשוי להכין את הקרקע לכך שקטאר תסלק גם את מנהיגי אל-קאעידה, הטליבאן ודאעש.

מה לגבי סנקציות נגד רשתות חמאס במדינות זרות, כולל דרום אפריקה, שמלבד מתן מקלט לחמאס, עסוקה בהאשמת ישראל בפשעי מלחמה בהאג?

* אולי הגיע הזמן להטלת סנקציות על פקידים טורקים ולבנונים המספקים תמיכה חומרית לחמאס, מה שכולל כמעט את כל השרים הבכירים במדינות אלה? מה לגבי הקפאה והעברה

לארה"ב של כל הנכסים הקשורים לחמאס במדינות אלה, כולל הנכסים של איסמעיל הנייה המנוח שדווח כי נמצאים בבנקים טורקיים?

* אולי הגיע הזמן ללחץ אינטנסיבי על מצרים לחתוך לצמיתות את נתיבי האספקה של חמאס מעל ומתחת לגבול מצרים-עזה, ולפתוח את גבולה לסיוע לפליטים פלסטינים? הלחץ צריך לכלול איומים לעכב סכומים משמעותיים של סיוע חוץ אמריקאי ולהטיל סנקציות על פקידים ותאגידים מצריים האחראים למבצע ההברחה של חמאס; אותו סוג של סנקציות שוושינגטון כל כך שמחה וזריזה להטיל על מתנחלים אלימים לכאורה.

* מה לגבי לחץ כלכלי ופוליטי על סין להפסיק לסבסד את חמאס דרך יבוא נפט מאיראן? (סנקציות נפט אמריקאיות על איראן קיימות, הן פשוט אינן נאכפות על ידי ביידן-האריס.) הממשל צריך להתקדם בזיהוי נמלים סיניים המקבלים נפט איראני, כפי שנדרש על ידי חוק SHIP שנחקק לאחרונה, ולהטיל סנקציות משניות על נמלים אלה.

אולי הגיע הזמן למאבק נגד בעלי ברית של חמאס בתוך ארגונים בינלאומיים כמו האו"ם ובית הדין הפלילי הבינלאומי? הבית הלבן צריך לשים בצד את התנגדותו לאיומי סנקציות נגד בית הדין הפלילי הבינלאומי והתובע הראשי שלו, ובמקום זאת להוביל מסע דיפלומטי אגרסיבי שיגרום לתורמים הגדולים ביותר של בית הדין הפלילי הבינלאומי, כמו יפן וגרמניה, לסיים את החקירה הבלתי לגיטימית וחסרת הבסיס של מנהיגים ישראלים (חקירות שגם מסכנות בעתיד מנהיגים אמריקאים). הממשל יכול גם למנף את המימון האמריקאי של התקציב הרגיל של האו"ם וסוכנויות אחרות כדי להילחם בפעילות פרו-חמאסית ואנטי-ישראלית

בקיצור, במקום לתת מתנות חינם לחמאס תוך לחץ על ישראל, במקום להביע "כאב" כשחמאס מבצע זוועות תוך הבעת "זעם" כשישראל פועלת ללא פשרות כדי למחוץ את אויביה הגיע הזמן לדרישות "אחריותיות מלאה" מארה"ב שיכולות לעזור לישראל לנצח במלחמה.

פורסם באתר ערוץ 7, בתאריך 15.09.2024.